

Ud fra tanken om, at komiteens virksomhed skal være verdensomfattende, fremsatte Indien et ændringsforslag, hvorefter „alle vedkommende“ opfordres til samarbejde. Sovjetunionen fremsatte forslag om, at opfordringen skulle udgå til alle stater.

Begge forslag afvistes fra engelsk og amerikansk side som uvedkommende politisk indblanding i et upolitisk spørgsmål. Danmark, Norge og Sverige afholdt sig fra at stemme om det indiske forslag, som vedtoges med 25 stemmer imod 22, idet 12 undlod at stemme. Det russiske ændringsforslag blev herefter trukket tilbage.

Den således af 1. udvalg vedtagne resolution bekræftedes den 3. december enstemmigt af plenarforsamlingen. Inden vedtagelsen var to indiske ændringsforslag på linie med de i 1. udvalg fremsatte blevet nedstemt. De 4 nordiske lande stemte ligesom i 1. udvalg mod de 2 ændringsforslag.

3. Nedrustningsspørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 17 og 66).

Under drøftelsen af dette spørgsmål i 1. udvalg besluttedes det samtidig at behandle det på sovjetrussisk anmodning som dagsordenens punkt 66 optagne emne: forholdsregler til fremme af international afspænding og udvikling af internationalt samarbejde.

Sovjetunionens delegerede, som indledte generaldebatten, pegede på de skridt, der i årets løb var taget fra sovjetrussisk side henimod en afspænding, såsom løsningen af det østrigske problem, genskabelsen af venskabelige forbindelser mellem Sovjet og Jugoslavien, oprettelsen af diplomatisk forbindelse mellem Vesttyskland og Sovjetunionen og de mange besøg i Sovjet af fremmede statsmænd. En løsning af nedrustningsproblemet var dog det vigtigste af alt, hvis en virkelig afspænding skulle komme. Det var nødvendigt, at oprustningen, der for NATO-magternes vedkommende i 1953 kostede tyve gange så meget som før krigen, bragtes til ophør, og at de tre bestanddele af nedrustningen: begrænsning af de militære styrker, forbud mod atomvåben og skabelse af en international kontrol med disse forhold, gennemførtes.

Den sovjetrussiske delegerede mindede herefter om 9. plenarforsamlings enstem-

ligt vedtagne resolution, der instruerede nedrustningskommissionen og dennes underudvalg om at udarbejde et konventionsudkast om disse tre emner. Kommissionens beretning viste, at der ikke var gjort fremskridt, og at den således ikke havde udført det den pålagte arbejde. Grunden til dette måtte søges i den holdning, som medlemmerne af underudvalget indtog. Det var velkendt, at Sovjetunionen gik ind for det hurtigst mulige ophør af rustningskapløbet og for forbud mod atombomber, hvilket klart fremgik af Sovjetunionens forslag af 10. maj 1955.

Den sovjetrussiske delegerede kom derefter ind på de af Sovjet ved tidligere lejligheder fremsatte forslag, som han beklagede ikke var blevet antaget af vestmagterne til trods for, at forslagene dækkede alle sider af nedrustningen med konstruktive planer og imødekom vestmagterne på en række vigtige punkter. Eisenhowers plan om luftinspektion overså, hvor velment den end var, ganske de 2 hovedpunkter: atomvåbenforbud og reduktion af de væbnede styrker.

Den britiske delegerede imødegik de russiske synspunkter, idet han bl. a. kritiserede den holdning, som den sovjetrussiske repræsentant i nedrustningskommissionen havde indtaget. Fra sovjetrussisk side var det i eet åndedræt blevet udtalt, at atomnedrustning skulle begynde, når 75 pct. af nedrustningen af de konventionelle våben var gennemført, i det næste, at det var umuligt at sikre en sådan atomnedrustning. Hertil kom, at Sovjet ikke fremsatte adækvate forslag om kontrol med de konventionelle våben under henvisning til, at den fornødne tillid mellem staterne ikke fandtes. Det havde været en skuffelse, at det på udenrigsministermødet i Genève havde vist sig, at Sovjet endnu ikke er rede til at løse de politiske problemer, således at den for en nedrustning nødvendige tillid kunne skabes. Når Sovjet omtalte opgivelsen af Porkkala og Port Arthur, måtte man huske de nylige sovjetiske transaktioner i Det mellemste Østen, Sovjets stilling til Tysklands genforening og opretholdelsen af sovjetiske styrker i hele Østeuropa. Da der ikke var udsigt til en altomfattende nedrustning i en „hvid verden“, hvor de politiske konflikter er blevet løst, måtte man i stedet